

1705

-1

7240

Antrek Bronistawe ochotnicka

list 20 panna

Zostałam wywieziona z matką dnia 13^{ty} 1940r.
 do Kazachskemu Parłodarskiej obłasci. Po dwutygodniu
 jej podróży zamieszkałam do Bejmuwka gdzie samy
 doświ, zatrzymano nas ^{14^{ty}} ~~17^{ty}~~ miejscu przy dr.

Przekazaliśmy tam w klubie, opise na podstawie
 wzięte pomiędzy ie w piasku. W czasie drogi już
 w Kazachstanie nie korzystano nas wcale, co muszało
 nas do przedawania rzeczy aby żyć. Po trzech dniach
 wywieziona nas do Maikain - Toloto na przystanku
Kir-Zawod, tu pracowałam przy maszynie która
 wyrabiała cegły. Pracowało się bez odpoczynku na
 12 godzinach po 10 godzin, to jest 8 godzin przy maszynie
 i dwie a jeżeli nie wyrobiono normy zatrzymywano
 dłużej przy pracy wyjadawanie pieca. Tak pracowałam
 się do 17^{ty} 41r. a temtyż zamieszkałam w miasteczku
 60^{ty} o 8 km na tak zwany Maik - Zawod

Pracowało się też tak samo przy wyjedonowaniu
 piasku. Potem zmieniono na inną pracę, była
 kamienia mafiowego, następnie nadzieła wiosna
 więc snowa przydzielono mnie do kopania
 piasku. Wtedy mogły być 20 watawka żyć
 mieszkało się w ziemiance która zasypała
 do piętory piaskiem, a ziemią całą były zasypała
 śniegiem. Brak mydła wody się ~~nie~~
 dawał się nam odebrać. Wyżnienie było
 bardzo małe. Było bywało że stało się
 bez przyniesienia do pracy, ludzie chodzili
 między siebie. Przemocenie byli kachniści
 mający duży rodziak, to też się było
 to wiele trudniej. Dużo 20 r. 41r. zamieszkało nas
 spowrotem na Kir-Zarod na 19 ze samą
 pracą. Pięniakże nasz wypłacano nie raz
 co miesiąc z czasem wypłacano co kilka
 miesięcy co zmniejszało nas do sprzedawania
 ostatnich rzeczy na żyć. Jeszcze radziliśmy
 że mieszkało nas w takim ~~to~~ baraku

7249

7247

około 200 osób, a cały baryk był podkolan
 czy nie możemy pokoje, w takim pokoju
 mieszkało po 14 do 15 osób. Piemięcki które
 otrzymane były za ciężką pracę były tak
 małe że nie mogło wystarczyć na dostatek
 wypieku.

Nawet ~~tego~~ pracy bywały nie raz awanturanie
 i częste odwiezienie N. K. W. S. przyglądając
 się naszej pracy a iż się dozwolę.

Tyranij jednakże nie dożył nam nigdy
 opiekę, sądził nawet że nie wykazanie
 norem, czy też że nie pójdzie do doleka który
 był oddalony o około km. Do dn 22 II 41 r.

Skhodnowo się z nami skropim, dla tej pracy
 nie wolno nam było nigdy mówić a nawet
 myśleć o naszej kołanaj. Zginęli w chwili
 tej kiedy niemy wydali więcej łopie wtedy
 umieriano wzięto one pogłoby na nas.
 Jacek to kłwidowae to przyzwroto. Wtedy
 znalazłom nam inną pracę jak budowę

drogi, a część zamierzano nad Trzys na ~~15 km~~
wyładowywanie drewna. Liczba była prace
na budowie drogi i wyładowywaniu drewna
za którą nam zapłaceno bardzo mało
Dni 8 VIII 41 r. domiedziatizie na terenie Z.S.S.R
zaczynie się tworzyć armie Polska zetera
wszystkich Polaków zabijy resim jedna
misl jak się tam dostac.

7249

Dni 29 VIII 41 r. w nocny przyjechało M. K. Sob.
zabierając nam stara paszporty a daje
nam udostawienie, z tymi jedynakie
daje nam możność wyjeżdżać samym
w poszukiwaniu dalszej pracy. Totki wyjeżdżam
z matką do Maitkaim - Tototo po przyjeździe
do Maitkaim pracować jesem pare tygodni
przy budowie drogi, która była oddalona 15 km
od domu tak że z trudnością musiłam się
dostac i aby się nie poświęcic za co jesem oszta
no daje takie karty pieniężne. Dłuzij nie
mogłam już pracować, tak że musime szuka

~~Pracę~~ pracę w rozwoju to też ja przestałam pracować
w dniach 15 X 41. Strzymaliśmy w tym czasie
pomoc od ojca który nas odwiedził. Zaczęłam
myśleć jak się dostać do ojca i wojska trudno-
ści wielkie jednakże z tym były, dopiero po
otrzymaniu telegramu nadstawnego od ojca
wyjechałam do Szatań-Abatu. W drodze widzę
polskiego żołnierza pisałam jako dziecko
moje radość moją nie miałam granic na myśl
zobaczenia wojska polskiego i ojca. Po dogodniej
podróży dostaliśmy się prosto do domu na wojnę
do wojska w tym czasie nie przyjmowano gdyż
panował tyfus więc musiałam się wstrzymać
z zamiarami z którymi się dawno waitam.

Nadzieję rozkaż wyjazdu rodzinie wysiłku z granic
między którymi i ja wyjechałam z matką do
Tehranu tam wstąpiłam dn 10 VII-1942 do
wojska. Byłam szczęśliwa że wcześniej wyjechałam
się z tych stron irańskich, dziś jestem szczęśliwa
że nie mogę się wrócić ku chwałi Zyczenia i

mogę dać jako kolwiek pomysł miłej kochanej
Dziękuję za którą tak strasznie żęknę i kocham.

7243